

El "Premi Prudenci Bertrana", "Presencia" y los "Premios Ciudad de Olot"

Verdaderamente, el intento de "popularizar" la fiesta del "Premi Prudenci Bertrana", en Gerona, ha sido un ensayo poco feliz, un fracaso. "Durant el simulacre (o dit clarament de donar gat per llebre) de popularitzar la festa...", leemos en la propia página de "Presencia" en la que escriben Xavier Codina, Jaume Curbet y Pins Pujades, en relación con dicha efemérides gironina. Más abajo, en la misma página, y refiriéndose a la conversación con Luis Llach, añaden: "Tot això ens ho deia barrejant-ho amb comentaris sobre la presa de peï que havia estat la festa" (uno que canta, cobra y ataca la propia fiesta que le dio la pasta).

Todo esto es muy sintomático, pese al esfuerzo que Jaume Ministral Masià hace en su "Ja ens hi acostem", intentando aparentar que fue un éxito esta modalidad de la fiesta del veredicto de aquel "Premi" en el Pabellón de Deportes de Gerona, a base de mucho "fan", mucho griterío y Luis Llach que la llenó por completo y dejó en un insignificante lugar lo del "Premi" en sí.

"Aquest any Lluís Llach va salvar la festa, la va encendre. Mercès, noi, els de Verges sou molt fermes", confiesa en ciertos momentos Ministral, y esto lo explica todo. A base de esto, creemos, no vale la pena pensar en dignificar ni mantener unas justas literarias en el rango merecido. A base de tener que apuntalarlo con un espectáculo y de los fuertes, el fracaso no puede ser más rotundo.

En cambio, de la dignidad, acierto y solera con que se mantiene la fiesta de los "Premios Ciudad de Olot", no sabe hablar "Presencia". La noticia que de ello da, aparte la lista de premiados, se limita a registrar un "incident penós": "havent demanat Baltasar Porcel que la convocatòria d'aquests premis fos exclusivament catalana, li replicà el batlle de la ciutat, senyor Malibran, invocant la necessitat del castellà per a difondre els premis més enllà de la regió. Els guanyadors, però, tot i la convocatòria bilingüe, tots eren de per ací..."

Sí, señores, más allá de Cataluña e incluso de España, como han logrado en su difusión nuestros "Premios Ciudad de Olot", que no necesitan apuntalarse con recitales de Luis Llach y han conseguido una madurez y una digna y extraordinaria proyección que tal vez escuece a los organizadores del "Bertrana".

Y, sobre todo, Sres. de "Presencia", un poco más objetivos y atentos para nuestros "Premios". La noticia, tan escueta como "habilidosa", no se la merece Olot, aunque comprendamos el por qué y para qué de la misma.

Unos olotenses

Sr. Director de "La Garrotxa".

Molt Sr. meu: Com que em compto (i no penso pas ésser jo sol!), entre els destinataris de la carta que va publicar en el darrer número sobre les mànigues de camisa que van arribar tard al concert de l'Orfeó Català, i no estant d'acord amb les manifestacions del Sr. C. R., no tinc altre remei que pregar-vos que vulgueu destinar un petit espai de la secció "Noticia de nostros lectores" a la meva resposta.

En cap programa, que jo sàpiga, es detallava com haviem d'anar vestits els assistents a l'esmentat Concert, com és natural, tota vegada que aquest és un costum que, afortunadament, es va perdent ràpidament.

Tampoc no sé veure cap diferència entre unes mànigues de camisa molt blanques (la camisa també ho era, eh?), i un "niki" o un "polo" o un "pullover" o una "camiseta" o uns "tejanos"... o qualsevol altra peça de roba d'aquestes tan còmodes que s'acostumen portar ara, i mireu que n'hi havia un bon piló, a la platea del Teatre, aquell diumenge! Si el Sr. C. R. és un defensor decidit de l'"americana i corbata", esteu ben arreglat: cada vegada us haurà d'escriure més sovint!

Precisament, el que se'm va acudir a la sortida del concert, fou de comentar la calor que devien passar, degut al "dignamente vestidos" que es presentaren, els cantaires de l'Orfeó: per a mi, us asseguro que els hauria escoltat amb la mateixa atenció (fins i tot hauria estat encara més còmode jo mateix!), si aquesta "gente trabajadora, que se desvive por mantener el Orfeo a la altura que le corresponde", com diu el Sr. C. R., s'hagués presentat vestida de la manera normal i corrent que suposo que deu vestir-se normalment.

¿No creieu, Sr. C. R., que, a més de l'esforç i sacrificis que representa tot això per aquesta gent, és excessiu encara d'obligar-los a vestir-se d'aquesta manera? O, què vam anar a admirar, el diumenge, el vestit o el cant?

En quant al públic que arriba amb retard a aquests actes, sobretot si espera a buscar lloc a la fi d'un número, mentre el públic aplaudeix, em guardaré prou de reprovar-lo mai, especialment així, en general, sense saber els motius que pugui tenir cadascú per haver arribat tard. No tinc cap inconvenient en explicar al Sr. C.R. els que tenia jo: estic segur que me'ls acceptarà!

Finalment, Sr. C. R., volem dir que no hauríem trobat temes més interessants, en relació amb la vinguda de l'Orfeó Català? No us sembla que és ben curiós, per exemple, el contrast entre la reacció de bona part del públic davant de determinades cançons o expressions, i l'escassa assistència dels olotins a les classes de català? I la mitjana d'edat dels cantaires, no us deia res? I el seu repertori? I els anys que feia que l'Orfeó Català no havia actuat a Olot? O serà que vós sou dels que diuen que tot això és "fer política"? Perquè això de parlar tan bé de l'Orfeó Català en castellà...

Sr. Director, us prego que em perdoneu que us hagi fet perdre tant d'espai a la vostra revista per un tema tan banal. Agraït, us saluda cordialment,

T. C.

Hijos de Arturo Simón S.A.

Precisa aprendices mecánicos de 14 a 16 años

Asistencia a escuela de aprendices de la empresa.

Recibirán clases teóricas por personal especializado,

Gran porvenir.

Muy bien retribuidos.

RAZON: calle José Ayats 4, u Oficina de Colocación.